

Daniels bok – nummer tjueto

Avsløringen av den profetiske debatten: Metodologien for seinregnet og den siste krisen

Jeff Pippenger
2023-12-17

Den metodikken som er godkjent av Gud, blir uttrykkelig identifisert i Jesaja kapittel tjueåtte og tjueni, der metodikken fremstilles som «linje på linje». Den 11. september 2001 steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned, og ved å gjøre det gjentok han den nedstigningen han hadde foretatt den 11. august 1840. I begge tilfeller ble Babylon, etter hans nedstigning, identifisert som falt, og det ble fremsatt et kall, og snart vil det igjen bli fremsatt, om at de som fortsatt er i hennes samfunn, skal komme ut. I begge tilfeller fikk hendelsen som oppfylte forutsigelsen verdensomspennende innvirkning, for slik den første engels budskap i 1840 ble båret til «hver misjonsstasjon i verden», ble hele verden berørt av og forstod hendelsen den 11. september 2001. Profetien som ble oppfylt den 11. august 1840, var en profeti som identifiserte at en tilbakeholdelse ble lagt på islam i det annet ve, og umiddelbart etter den 11. september 2001 ble en tilbakeholdelse lagt på islam i det tredje ve.

11. august 1840 representerer bemyndigelsen av budskapet som ble avforseglet ved endens tid i 1798, og 11. september 2001 representerer bemyndigelsen av budskapet som ble avforseglet ved endens tid i 1989. Hovedregelen for den første engels bevegelse ble stadfestet den 11. august 1840, og regelen var dag-for-et-år-prinsippet. Hovedregelen for den tredje engels bevegelse ble stadfestet den 11. september 2001. Regelen er at sannhet blir stadfestet ved å føre fram «linje på linje», og dermed vise at enden fremstilles ved begynnelsen, og at historien gjentar seg. Den profetiske hendelsen 11. september 2001 blir ikke bare stadfestet ved Søster Whites direkte ord, men enda mer betydningsfullt ved det faktum at hendelsene fullkomment løp parallelt med det samme veimerket i millerittisk historie. Det som ble erkjent ved hendelsen 11. august 1840, var ikke så mye profetiens oppfyllelse som holdbarheten i den metodologien Miller og hans medarbeidere hadde antatt.

«Hendelsen oppfylte forutsigelsen nøyaktig. Da dette ble kjent, ble store skarer overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk tolkning som Miller og hans medarbeidere hadde lagt til grunn, og adventbevegelsen fikk en vidunderlig fremdrift. Menn med lærdom og anseelse sluttet seg til Miller, både i forkynnelsen og i offentliggjøringen av hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 utbredte verket seg raskt.» The Great Controversy, 335.

Den 11. september 2001, da senregnet begynte å bli målt, dreide «debatten» seg, og dreier seg fortsatt, om sann eller falsk metodologi. Profetiene i den millerittiske bevegelsen er fremstilt både på 1843-kartet og 1850-kartet, som Søster White stadfester som utformet av Herren, og også som en oppfyllelse av Habakkuk kapittel to. Millerittenes budskap, som ble frembrakt gjennom «de prinsipper for profetisk fortolkning som ble antatt av Miller og hans medarbeidere, og» som deretter frembrakte den «vidunderlige drivkraft» som ga kraft til Midnattsropets budskap, hadde

vært fremstilt på de to hellige kartene. Profetiene som er fremstilt på disse to hellige kartene, ble identifisert og stadfestet ved Millers profetiske regler. Kartene var en oppfyllelse av befalingen i Habakkuk om visuelt å fremstille profetiene som var blitt stadfestet ved Millers metodologi på «tavler», i flertall. Habakkuk kapittel to identifiserer og er direkte forbundet med «debatten» i Jesaja kapittel tjuesju.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og jeg vil speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Habakkuk 2:1.

Ordet «irettesatt» i verset betyr «argumentert med». Habakkuk, som representerer vekterne i både den første og den tredje engels bevegelse, kom til å bli argumentert med, og han ønsket å forstå hva han skulle svare når drøftelsen begynte. Svaret i den første engels historie var utarbeidelsen av de to hellige kartene, og svaret i historien om den tredje engels bevegelse var frembringelsen av den profetiske serien med tittelen Habakkuks to tavler. Kartene og serien ble bygget på den metodologien som er representert i hver av disse respektive historiene. I Habakkuk representerer metodologien det som vekterne bruker for å stadfeste budskapet, og den identifiserer også det spørsmålet som blir «debattert», noe som igjen frembringer to klasser av tilbedere.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og jeg vil speide for å se hva han vil si til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet gjelder ennå en fastsatt tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal visselig komme, det skal ikke utebli. Se, oppblåst er den sjel som ikke er rettskaffen i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Den ene klassen blir rettferdiggjort ved tro, og den andre klassen blir opphøyd i sjelen, slik det er fremstilt ved fariseeren og tolleren. Fariseerne satte sin lit til en metode som var bygget på skikk og tradisjon, og fariseeren representerte også et religiøst system som opprettholdt kontroll over sin hjord ved å innføre et hierarkisk system styrt av dem som bekjente seg til å være Guds utvalgte folk og sannhetens forsvarere, men som til sist deltok i korsfestelsen av Sannheten. Den profetiske «debatten» i Jesaja kapittel tjuesju gjelder sann og falsk bibelsk metode. Motpartene i «debatten» er de som følger metodologien til tidens Elia, og det lenge etablerte systemet av teologiske eksperter, som er forbildet ved Sanhedrinet på Kristi tid.

Kapittel tjuesju viser at «debatten» begynner når han «holder tilbake», eller når Gud stanser «sin sterke stormvind», på «østavindens dag». «Med måte, når det skyter frem, vil du gå i rette med det; han holder tilbake sin sterke stormvind på østavindens dag. Ved dette skal derfor Jakobs misgjerning bli sonet.» Ordet «sonet» betyr at det er gjort soning for, og representerer utslettelsen av synd i den undersøkende dom. Den metodologien det strides om, representerer prøven som må bestås dersom Guds folks synder skal bli utslettet. Elias' metodologi som en prøve er fremstilt i Kristi historie, hvor vi er blitt forutvarslet om at på den tiden kunne de som forkastet døperen Johannes' budskap (som Kristus identifiserte som Elia), ikke ha gagn av Jesu lære.

Budskapet om sildigregnet er framstilt som Jesu lære, for han er Ordet, og mer enn dette er sildigregnet framstilt som «forfriskningen», som er definert som «Herrens nærvær».

Omvend eder derfor og vend om, så deres synder kan bli utslettet, for at tider med vederkvegelse må komme fra Herrens åsyn, og han skal sende Jesus Kristus, han som tidligere ble forkynt for dere. Apostlenes gjerninger 3:19, 20.

Søster White påviser at engelen som steg ned i Åpenbaringen kapittel ti, den 11. august 1840, «var ingen ringere enn Jesus Kristus». Engelen som steg ned den 11. september 2001, ville derfor være «ingen ringere enn Jesus Kristus». Hans nedstigning i begge historiske forløp markerer begynnelsen på den profetiske «strid» om sann eller falsk metodologi, for den fremstilles ved boken i Hans hånd som Guds folk ble befalt å ete. Da Jesus var i Galilea, underviste Han disiplene om at de måtte ete Hans kjød og drikke Hans blod, for der hevdet Han at Han var brødet som var sendt ned fra himmelen. Der mistet Han flere disipler enn på noe annet tidspunkt i Sin tjeneste, og de som forlot Ham, vendte aldri tilbake. De som forlot Ham, gjorde det fordi de valgte å analysere Hans lære med den falske metodologien å ta Hans ord i bokstavelig forstand, i stedet for å anvende dem i den rette åndelige betydning. «Striden» i Jesaja tjuesju er et profetisk veimerke som har flere vitner til å stadfeste at den representerer et etablert bekjennende system for bibelsk analyse i konfrontasjon med den metodologien som er representert ved Elias-budbæreren.

Det markerer et bestemt punkt i den gradvise bortgangen av den tidligere pakt og Guds utvalgte folk, og begynnelsen på paktsforholdet med dem «som tidligere ikke var Guds folk». «Debatten» representerer, enda viktigere, begynnelsen på den tidsperioden som avsluttes med den snart kommende søndagsloven. Alfa og Omega representerer alltid enden sammen med begynnelsen, og ved dette blir selve «debatten» et symbol på en av våre fedres synder, som må erkjennes og bekjennes for å oppfylle bønnen i tredje Mosebok tjueseks.

Daniels bønn i kapittel ni representerer den bønn som må frembæres ved avslutningen av de tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve. Denne tidsperioden fremstilles i Jesaja tjuesju som den perioden da «den befestede by skal ligge øde, og bostedet være forlatt og overlatt som en ørken; der skal kalven beite, og der skal den legge seg ned og fortære grenene på den. Når dens kvister er visnet, skal de brytes av; kvinnene kommer og setter ild på dem; for det er et folk uten forstand; derfor skal han som skapte dem, ikke vise dem barmhjertighet, og han som dannet dem, skal ikke vise dem nåde.»

De to vitnene blir vist «ingen nåde», for de forkynte en falsk forutsigelse som innledet «ørken»-perioden på tre og en halv dag. Deretter ble de et «folk uten forstand», selv om de tidligere hadde vært den «befestede by». Denne byen ble så «øde» og en «bolig» som var «forlatt». Den ble til døde, tørre ben som lå i gaten i Sodom og Egypts by. Når de døde så blir kalt til å stå opp, blir de prøvet ved sine fedres synder, hvilket innbefatter «debatten» ved begynnelsen av perioden som starter med myndiggjørelsen av det første budskapet og ender med ankomsten av det tredje budskapet. Debatten gjelder om man skal ta imot eller forkaste den metodologien som er representert ved Elias i deres historie. I 1863 forkastet adventismens fedre budskapet om Moses' «sju tider», som var blitt fremholdt av Elia.

Fra og med juli 2023 må de visne grenene i Jesaja tjuesju avgjøre om de vil gjenta syndene til menigheten i Galilea og historien fra 1863, så vel som historien fra 11. september 2001. Å forkaste

den metodologien som er representert ved Habakkuk kapittel to og Jesaja tjuesju, og ved Elia, Johannes Døperen og William Miller, er å gjenta våre fedres synder, i stedet for å ha nytte av de hellige forbildene som ble nedtegnet for dem som verdens ender er kommet over.

Men alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet til. Derfor skal den som mener at han står, se til at han ikke faller. Ingen fristelse har kommet over dere uten en slik som er menneskelig; men Gud er trofast, han som ikke vil tillate at dere blir fristet over evne, men sammen med fristelsen også vil gjøre en utvei, så dere skal kunne bære den. Derfor, mine høyt elskede, flykt fra avgudsdyrkelsen. Jeg taler som til vise; døm selv det jeg sier. 1 Korinterbrev 10:11–15.

Den hellige metodologien stadfester budskapet om Midnattsropet, som er senregnets budskap. Når dette budskapet fortæres åndelig, frembringer det en tilsvarende erfaring like sikkert som Daniels og de tre verdiges kost av grønnsaker frembrakte et vakrere og fyldigere åsyn. Men i Habakkuk kapittel to er snublesteinen for dem som avviser tilbudet om rettferdiggjørelse ved tro, stolthet, som hindrer dem i å gå videre for å kjenne Herren. Om det noen gang er en tid da Guds folk ikke kan utsette arbeidet med å ta imot den sanne metodologien og spise budskapet fra engelens hånd, så er det nå!

«Vi må ikke vente på senregnet. Det kommer over alle som vil erkjenne og tilegne seg nådens dugg og regnskurer som faller over oss. Når vi samler opp lysglimtene, når vi verdsetter Guds visse miskunn, han som gjerne vil at vi skal stole på ham, da skal hvert løfte bli oppfylt. 'For likesom jorden lar sin spire skyte fram, og som en hage lar det som er sådd i den, vokse opp, således skal Herren Gud la rettferdighet og lovsang skyte fram for alle folkets øyne.' Jesaja 61:11. Hele jorden skal fylles med Guds herlighet.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

Guds profetiske Ord har fastslått at når de store bygningene i New York City ble revet ned, ville engelen i Åpenbaringen atten stige ned, og «Åpenbaringen atten, vers én til tre ville bli oppfylt». Jesaja tjuesju identifiserer den tiden som «østavindens dag», og det er den tiden da «stormvinden» holdes tilbake. «Med måte, når den bryter fram, går du i rette med den; han holder sin stormvind tilbake på østavindens dag.» Søster White identifiserer nettopp den samme tiden.

«På den tiden, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vrede, men holdes tilbake, så de ikke hindrer den tredje engels gjerning. På den tiden vil 'sildigregnet', eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å bli stående i den tiden da de sju siste plagene skal utgytes.» Early Writings, 85.

Makten som opprører folkene, kom da sildigregnet begynte å falle. Men så snart denne makten hadde opprørt folkene, ble den holdt tilbake, for Jesaja nedtegnet at han «demper sin sterke vind». Den sterke vinden er østavinden, og denne vinden holdes tilbake når sildigregnet begynner å dryppe, og frelsens verk går mot sin avslutning. Frelsens avsluttende verk er beseglingstiden. «Bud på bud» er den sterke, eller østavinden, som holdes tilbake under beseglingen av de hundre og førtifire tusen, de fire vindene i Åpenbaringen kapittel sju.

Og etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner, idet de holdt jordens fire vinder tilbake, for at vinden ikke skulle blåse over jorden, heller ikke over havet, heller ikke over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl; og han ropte med høy røst til de fire englene, som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Gjør ikke skade på jorden, heller ikke på havet, heller ikke på trærne, før vi har satt segl på vår Guds tjenere i deres panner. Åpenbaringen 7:1–3.

Beseglingen av de hundre og førtifire tusen ble forbildliggjort ved Kristi triumferende inntog i Jerusalem. Der red Kristus, for den eneste gang i sitt liv, på et esel (et symbol på islam), og Lasarus ledet prosesjonen inn i Jerusalem. Søster White identifiserer Lasarus som symbolet på seglet i denne historien.

«Ved å drøye med å komme til Lasarus hadde Kristus et barmhjertighetens formål overfor dem som ikke hadde tatt imot Ham. Han ventet, for ved å oppreise Lasarus fra de døde kunne Han gi sitt gjenstridige, vantro folk enda et bevis på at Han virkelig var «oppstandelsen og livet». Han var uvillig til å oppgi alt håp for folket, de stakkars, villfarne får av Israels hus. Hans hjerte brast på grunn av deres ubotferdighet. I sin barmhjertighet hadde Han til hensikt å gi dem enda ett bevis på at Han var Gjenoppretteren, Den som alene kunne føre liv og udødelighet fram i lyset. Dette skulle være et bevis som prestene ikke kunne feiltolke. Dette var grunnen til at Han drøydde med å gå til Betania. Dette kronende mirakelet, oppvekkelsen av Lasarus, skulle sette Guds segl på Hans verk og på Hans krav på guddommelighet.» The Desire of Ages, 528, 529.

Ventetiden som begynte den 18. juli 2020, er framstilt ved Kristi venting før Han oppreiste Lasarus. Ventetiden i Åpenbaringen kapittel elleve ender ved avslutningen av de tre og en halv dagene. I løpet av disse dagene lå de to vitnene døde på gaten. Og liksom Lasarus skulle oppreises etter en ventetid, slik skulle også Johannes' to vitner det. Når de er oppreist, leder de prosesjonen inn i Jerusalem og representerer «Guds segl» og «det kronende mirakel» som vitner om Kristi guddommelighet. Oppstandelsen markerer avslutningen på beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som finner sted mens de fire vinder, østvinden, den sterke vinden, som kom den 11. september 2001, holdes tilbake.

I den time som er søndagsloven, blir disse vindene løst for å bringe gjengjeldende dom over jorddyret i Åpenbaringen tretten. De glipper nå til og med gjennom fingrene på de fire englene som holder dem tilbake i beseglingstiden. En av de mest dyptgripende henvisningene i Profetiens Ånd som angår østvindens dag, finnes i Testimonies, bind ni. Dette bindet begynner de inspirerte ordene på side elleve, og begynner dermed symbolsk på «ni-elleve». Tittelen på kapitlet er «Den endelige krisen», men det er også det første kapitlet i en seksjon med tittelen «For Kongens komme».

Det finnes ingen beviser for at avsnittet og kapitlets tittel med hensikt ble manipulert av redaktørene som sammenstilte bindet, men Kongens komme gjenkjennes lett som brudgommens komme, som i lignelsen om de ti jomfruene inntreffer ved midnattskrisen som frembringes hos jomfruene ved nærværet eller mangelen på olje i deres kar. Den midnattskrisen som nå er i ferd med å komme, er, slik tittelen angir, den siste krisen for de ti jomfruene. I den krisen åpenbarer de

om de har oljen, eller om de ikke har den. Oljen er ikke ganske enkelt Den Hellige Ånd; den er presist definert som Den Hellige Ånd, og også som det rette budskap, og også som den rette karakter.

Den rette metodologien fastslår Midnattsropets rette budskap, og dette budskapet, mottatt og handlet etter, frembringer den rette karakter. Denne karakteren i den siste krisen er den karakteren som mottar Guds segl. Prosessen med å besegle Guds folk begynte ved ankomsten av østavindens dag, den 11. september 2001. Budskapet for den tiden skulle da etes. Hvorvidt man skal ete eller ikke ete, fremstilles ved Jesajas «debatt», og også ved Habakkuks spørsmål om hva vekterne skal svare i striden. Drøyetiden i Matteus tjuefem og Habakkuk avsluttes med fremstillingen av to klasser av tilbedere. Drøyetiden, fremstilt ved tre og en halv dag i Åpenbaringen kapittel elleve, er nesten fullført.

Denne ventetiden er også framstilt i begynnelsen av kapitlet i bind ni, med et avsnitt fra Hebreerbrevet, der Paulus parafraserer vers fire i Habakkuk kapittel to. Paulus' henvisning plasserer Habakkuk 2 i den tredje engels bevegelse, for det var i den historien at Kristus gikk inn i Det Aller Helligste, og i den historien ble lyset om Hans yppersteprestelige tjeneste åpenbart, og det er i Hebreerbrevet at Paulus åpenbarer den klareste framstillingen av Kristi yppersteprestelige tjeneste i Guds Ord.

Habakkuk 2 i den første engels bevegelse gjenkjente ennå ikke Kristi bevegelse inn i Det Aller Helligste, for det skjedde ikke før ved avslutningen av forkynnelsen av Midnattsropet. Ventetiden som Paulus viser til, er ventetiden i Habakkuk og Matteus, men det er den ventetiden som skulle begynne den 18. juli 2020. Det siste verset i Habakkuk 2 representerer avslutningen av Midnattsropet i millerittenes historie, og den tredje engels ankomst:

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2,20.

Vitnesbyrd, bind ni, understreker, med begynnelse på side elleve (ni-elleve), lignelsen om de ti jomfruer, ventetiden og dens forbindelse med Habakkuk og Matteus, samt den endelige krisen og 11. september 2001, da den profetiske debatten ankom.

«Avsnitt 1—For Kongens komme»

«For ennå en liten stund, og Han som skal komme, vil komme og ikke dryge.» Hebreerne 10,37.

«Den siste krisen»

«Vi lever i endens tid. De raskt oppfylte tidens tegn forkynner at Kristi komme er nær forestående. De dager vi lever i, er alvorlige og betydningsfulle. Guds Ånd blir gradvis, men sikkert, trukket tilbake fra jorden. Plager og dommer faller allerede over dem som forakter Guds nåde. Ulykkene på land og hav, samfunnets urolige tilstand, krigens varsler, er illevarslende. De varsler forestående hendelser av den største betydning.»

Ondskapens redskaper forener sine krefter og samler seg. De styrker seg til den siste store krise. Store forandringer skal snart finne sted i vår verden, og de siste bevegelser vil være

raske.

«Tilstanden i verden viser at trengselstider står umiddelbart foran oss. De daglige avisene er fulle av tegn på en fryktelig konflikt i nær fremtid. Frekke røverier forekommer ofte. Streiker er vanlige. Tyverier og mord begås overalt. Mennesker besatt av demoner tar livet av menn, kvinner og små barn. Menneskene er blitt henfalte til last, og enhver form for ondskap råder.

Fienden har lyktes i å fordreie retten og i å fylle menneskenes hjerter med begjær etter selvisk vinning.

«'Retten er drevet tilbake, og rettferdigheten står langt borte; for sannheten er falt på gaten, og rettskaffenheten kan ikke komme inn.' Jesaja 59:14. I de store byene finnes det mengder av mennesker som lever i fattigdom og elendighet, nesten uten mat, husly og klær; mens det i de samme byene finnes dem som har mer enn hjertet kunne ønske, som lever i luksus og bruker sine penger på rikt innredede hus, på personlig prydnad, eller, verre enn dette, på tilfredsstillelse av sanselige lyster, på brennevin, tobakk og andre ting som ødelegger hjernens krefter, bringer sinnet ut av likevekt og fornedrer sjelen. Den sultende menneskehets rop stiger opp for Gud, mens menneskene ved enhver form for undertrykkelse og utbytting hopper opp kolossale formuer.»

«Ved en anledning, da jeg var i New York City, ble jeg i nattens time kalt til å se bygninger reise seg etasje på etasje mot himmelen. Disse bygningene ble garantert å være brannsikre, og de ble oppført for å herliggjøre sine eiere og bygmestere. Høyere og stadig høyere steg disse bygningene, og i dem ble det kosteligste materiale brukt. De som disse bygningene tilhørte, spurte ikke seg selv: 'Hvordan kan vi best herliggjøre Gud?' Herren var ikke i deres tanker.»

«Jeg tenkte: 'Å, om de som på denne måten investerer sine midler, kunne se sin ferd slik Gud ser den! De reiser praktfulle bygninger, men hvor tåpelig er ikke deres planlegging og uttenkning i universets Herskers øyne. De gransker ikke med hjertets og sinnets fulle krefter hvordan de kan herliggjøre Gud. De har mistet dette av syne, menneskets første plikt.'»

«Etter hvert som disse storslåtte bygningene reiste seg, gledet eierne seg i ærgjerrig stolthet over at de hadde penger å bruke til å tilfredsstille selvet og vekke sine naboers misunnelse. Mye av pengene som de således investerte, var blitt tilveiebrakt ved utbytting, ved å undertrykke de fattige. De glemte at i himmelen blir det ført regnskap over hver forretningstransaksjon; hver urettferdig handel, hver bedragerske handling, blir der opptegnet. Den tid kommer da menneskene i sitt bedrag og sitt hovmod vil nå et punkt som Herren ikke vil tillate dem å overskride, og de skal lære at Jehovas langmodighet har en grense.»

«Scenen som deretter ble ført frem for meg, var en brannalarm. Menn betraktet de høye og angivelig brannsikre bygningene og sa: 'De er fullstendig trygge.' Men disse bygningene ble fortært som om de var laget av bek. Brannsprøytene kunne intet gjøre for å stanse ødeleggelsen. Brannmennene var ute av stand til å betjene sprøytene.» Testimonies, bind 9, 11–13.

«Debatten» som fant sted om metodologi i begynnelsen av den perioden som er fremstilt i Daniel kapitell én; og også fremstilt i Daniel kapitlene én til tre; og også fremstilt ved historien som

begynner den 11. august 1840; og også fremstilt i historien i Johannes kapittel seks, ved krisen i Galilea; og også fremstilt ved historien fra 11. september 2001 (frem til 18. juli 2020), blir nå gjentatt, ikke innen adventismen i sin alminnelighet, men blant de døde, tørre ben som blir vekket av sin dvale ved en «røst» som roper i ørkenen.

Vi vil i vår neste artikkel ta opp behandlingen av metodologien som er den sene regnbygen, slik den er framstilt i Jesaja kapittel tjueåtte og tjueni.

Og jeg hørte Herrens røst som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg; send meg. Og han sa: Gå og si til dette folk: Hør vel, men forstå ikke; se vel, men skjønn ikke. Gjør hjertet til dette folk fett, og gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, så de ikke ser med sine øyne og hører med sine ører og forstår med sitt hjerte og omvender seg og blir helbredet. Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han svarte: Inntil byene ligger øde uten innbygger, og husene uten mennesker, og landet er fullstendig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er stor forlatelse midt i landet. Men ennå skal det være en tiendedel igjen i det, og den skal vende om og bli fortært: lik terebinten og lik eiken, som har sin stamme i seg når de feller løvet; slik skal den hellige ætt være dets stamme. Jesaja 6:8–13.